

[Karl Olsen.]

derfor fortrinsvis at henvende sig til ministrene. Jeg havde stillet nogle spørgsmål, som jeg gerne ville have besvaret i denne debat, bl. a., hvorledes socialdemokratiet ville klare de meget store udgifter, der måtte blive følgen af det såkaldte dagsaktuelle program. Det ærede medlem beskæftigede sig kun med et enkelt punkt i dette program, nemlig folkeforsikringen og den udgift, den ville medføre. For det øvrige programs vedkommende mente det ærede medlem, at det ville dreje sig om begrænsede udgifter. Jeg tror ikke, at det ærede medlem har ret heri. Jeg tror, det ærede medlem skal regne med væsentligt større udgifter, og såfremt han får magt til at gennemføre dette program, vil han blive nødt til at lægge et meget stærkt skattetryk på befolkningen.

Jeg stillede endvidere det spørgsmål, da det har spillet så stor en rolle i det ærede medlems og hans partis agitation: Hvor har vi svigtet den indre front, hvor socialdemokratiet som parti har holdt den? Det ærede medlem har ikke givet os noget svar herpå, og det tager jeg som udtryk for, at den agitation, der på dette område er ført, ikke kan holde i en saglig debat i dette høje ting.

Jeg stillede også det spørgsmål til det ærede medlem: Hvad vil det ærede medlem og hans parti gøre for at sikre betalingsbalancen og valutareserven fremover? Heller ikke dette kom det ærede medlem ind på. Jeg spurgte også: Hvilke handelspolitiske midler vil socialdemokratiet bringe i anvendelse udover de af regeringen allerede anvendte, Marshalllån og dollarpræmiering? Jeg spurgte også, om det ærede medlem vil fastholde det, som siges i det såkaldte dagsaktuelle program, at denne regering har presset produktionen ned og bevidst øget arbejdsløsheden.

Om landets nuværende økonomiske situation var der ikke meget at hente i det ærede medlems tale. Han sluttede med at fremhæve socialdemokratiets politik, som den er nedlagt i det dagsaktuelle program, og dér er spørgsmålet altså stadigvæk: Hvad vil dette program koste? Jeg tror ikke, at nogen socialdemokratisk regering ville have mulighed for under de nuværende økonomiske forhold at gennemføre dette program. Jeg tror ikke, at det er en udgiftsreform af den art, som vil blive følgen af dette program; det danske folk sukker efter.

Men hvis man når til den opfattelse — og det er vor opfattelse —, at dette program er uigennemførligt under de nuværende forhold, er der ikke meget tilbage af aktuell socialdemokratisk politik; tværtimod må man med beklagelse se, at socialdemokratiet frygter konsekvensen af den politik, som det selv har været med til at gennemføre. Det forekommer mig ganske urimeligt, at det ærede medlem hr. H. C. Hansen vil fralægge regeringens politik enhver betydning for den betydelige forbedring af vor valutastilling, som er hidført. Jeg fatter stadig ikke, hvorfor socialdemokratiet medvirkede til at gennemføre den bundne opsparing og de forbrugsbegrænsende afgifter, hvis det ikke netop var i tillid til, at disse midler ville virke helbredende på valutabalancen. Det må give befolkningen et mærkeligt indtryk af socialdemokratiets politik, hvis partiet vil benægte dette. I så fald har det ærede medlem og hans partifæller jo blot været befolkningens plageånder ved at have været med til at pålægge den disse efter partiets nuværende opfattelse unødige byrder.

Jeg skal derfor opfordre det ærede medlem til klart og tydeligt at tage medansvaret for den skatte- og afgiftspolitik, der har været ført, og jeg vil så også med glæde tildele socialdemokratiet en væsentlig del af æren for de gode resultater, der er opnået.

Løvrigt blev det mig klart under det ærede medlem hr. H. C. Hansens tale, at der her i landet findes to slags retfærdighed, en for socialdemokraterne og en for os andre. Når det danske socialdemokratis ledere kommenterede 30ernes katastrofale arbejdsløshed, fik vi altid at vide, at den skyldtes alt andet end socialdemokratiets politik, medens den nuværende arbejdsløshed — i forhold til 30ernes en beskedne arbejdsløshed — efter socialdemokratisk opfattelse ikke kan forklares som andet end resultatet af en uduelig regerings politik. På samme måde med priserne. Som det er omtalt under denne debat, overtog denne regering en situation, hvor priserne var inde i en himmelfart. Socialdemokraterne forklarede dengang, at prisudviklingen skyldtes udefra kommende begivenheder og ikke kunne belaste deres regering. Nu er det derimod den socialdemokratiske opfattelse, at den nuværende regering har ansvaret for den hidtidige prisudvikling, skønt Koreakrigens